

Păstrăvul

Este duminică după-amiază. Razele soarelui pătrund prin deschizăturile perdelelor de la fereastra unei camere de bolnav. În penumbră se observă într-un colț al camerei un pat în care zace un om grav bolnav, cu trăsături palide. În fața patului stau soția sa și doi copii. Tristețea umple inimile. De mai mult timp știu toți că tata nu se va mai scula. Zilele sale sunt numărate. Cu toată durerea, în mica încăpere locuiește totuși pace liniștită. Părinții și copiii se pot numi proprietate a Domnului Isus, pentru că prin credința în El, în Fiul lui Dumnezeu, au siguranța iertării păcatelor lor. Prin urmare, moartea în sine și-a pierdut toate spaimile pentru ei, totuși, ei știu că gloria și fericirea eternă sunt partea lor numai dincolo de mormânt. Bolnavul simte în valea umbrei morții adevărul și valoarea mare a cuvintelor Psalmului 23: „Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie”.

Toată dragostea care se mai poate manifesta față de bolnav, pentru a-i da alinare și întărire, i se oferă. Mama și copiii caută să-i citească dorințele din ochi. De câteva zile, pe bolnav nu mai poate să-l bucure nimic. Refuză tot ce i se dă. Astfel devine vizibil tot mai slăbit și mai slăbit.

Soția iar îi mângâie obrazii supti și spune îngrijorată:

„Trebuie să mănânci totuși ceva. N-ai chiar nicio dorință, ceva de care ți-e poftă în mod deosebit?”

Bolnavul se gândește un timp scurt, apoi șoptește cu un zâmbet slab:

„Da, aș ști totuși ceva, ce mi-ar plăcea mult să am, dar voi, dragilor, nu-mi puteți face rost. Este ceva foarte deosebit, și anume – un păstrăv!”

În orice caz, chestiunea era cam încurcată. De unde să ia duminică după-amiază un pește așa de rar? În micul oraș nu exista nicăieri de cumpărat vreunul. Într-adevăr, în anii trecuți, râșorul fusese bogat în pește și mulți păstrăvi vioi se aflaseră printre ei. Desigur, amintirea lor îi va fi provocat bolnavului dorința. Industria, pătrunzând între timp tot mai mult, se extinsese și pe malul micului râu. Fabricile poluaseră tare cu apele lor industriale, valurile altfel așa de limpezi, și de ani abia dacă mai era de văzut ici și colo vreun pește. Deci, cum să îndeplinească dorința scumpului bolnav? Aici trebuia Dumnezeu să facă aproape o minune. Dar oare Dumnezeu nu era un Dumnezeu care face minuni? De aceea, Lui I s-a adresat soția, ținând seamă de îndemnul din sfântul Său Cuvânt: „Aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El îngrijește de voi!” [1 Petru 5.7]. Mama și copiii au îngenunchat la patul bolnavului și L-au rugat pe Tatăl lor ceresc, copilărește de simplu, să îndeplinească dorința bolnavului și să-l ajute cu un păstrăv. Cum – firește că aceasta n-o știau, dar credința are voie să se avânte îndrăzneată deasupra tuturor calculelor și a deducțiilor logice omenești.

Nu de mult se sculasera de la rugăciune, când a ciocănit cineva și la invitația „Poftiți!” a intrat un tânăr din vecinătate și le-a arătat prietenilor noștri uimiți și surprinși – un păstrăv splendid.

„Pe acesta vi-l trimite domnul N., împreună cu un salut cordial, și bolnavul să-l mănânce cu poftă!”

Lacrimi de bucurie și de profundă recunoștință pentru minunata și grabnica ascultare a rugăciunii lor sclipeau în ochii părinților, iar copiii priveau peștele cu bucurie tăcută. Apoi au început să povestească ce minunată este totuși coincidența, iar peștele este un pește cu totul deosebit pentru ei, pe care, evident, Dumnezeu Însuși li l-a trimis.

Acum, uimirea era de partea tânărului, care devenise așa de neprevăzut un mesager al lui Dumnezeu.

„Dar este minunat!”, a exclamat el. „Acum ascultați și voi în ce mod extrem de ciudat am ajuns la păstrăv.”

El s-a așezat, a clătinat din cap, râzând, și a continuat:

„Hoinăream împreună cu câțiva camarazi de-a lungul micului râu, spre ora biblică. Ne povesteam una și alta, ne uitam după păsări, observam viața și animația animalelor de lângă drum, de pe pajiște, și când mă uit eu, întâmplător, în micile valuri care curgeau peste pietre, văd deodată, stând, un păstrăv mare. Nu-mi cred ochilor, mă uit mai atent într-acolo, - într-adevăr, este un păstrăv. Stătea acolo foarte liniștit, împotriva curentului, și lăsa apa să curgă peste el. Eu, foarte emoționat, am pus mâna pe o piatră și o arunc în apă, acolo unde stă păstrăvul. În clipa următoare este el deja adus la mal. Ați mai văzut așa ceva? Un păstrăv omorât cu o piatră aruncată? L-am pescuit cu un mare „Hei!” și deja ne lăsa gura apă, când unul dintre ceilalți mi-a spus:

«Da, ascultă, de fapt, ai voie să păstrezi păstrăvul? Suntem pe proprietatea domnului N.; în plus, el este șeful tău.»

La aceasta nu mă gândisem în elanul meu. Avea dreptate. Puțin descurajat, l-am vizitat pe domnul N. El a avut înțelegere pentru pozna făcută în exuberanța mea tinerească. «Da», a spus el, «ce facem acum cu acest exemplar splendid de păstrăv? Tu l-ai prins și el îmi aparține. Știi ce? Du-l dincolo, la bolnavul nostru, Friedrich. Poate îi facem o bucurie cu el.» – Așa că sunt aici și iată, așa a trebuit să fie totul. O verigă s-a prins de alta în lanțul minunat în felul de a proceda și a guverna al lui Dumnezeu și de milostiva Sa ascultare a rugăciunii alor Săi.”

Această dovadă așa de limpede a dragostei și a purtării de grijă a lui Dumnezeu a întărit puternic familia și când după două săptămâni bolnavul a adormit liniștit în Isus, atunci văduva a știut că Dumnezeul atotputernic va fi și mai departe cu ei, El, care a promis să fie soț pentru văduve și tată pentru orfani.